

sreče, in mislim si, da nikjer drugje nisem bil nego na otoku pomorskega gospodarja in mu popravljaj čoln, v katerem se vozi s svojo suprugo po morji. Dà, resnica je bila to in v dokaz mi je bilo zlato in vijak, ki mi je ostal v žepu.

Od tistih dob sem po večkrat sedel kraj morja ter gledal, kdaj se zopet pripele čolnič po mene, ali — ni ga bilo do sedaj in ga menda ne bode nikoli več. Ne vem, ali nima pomorski gospodar nobenega popravila več, ali pa ne mara záme, ker sem si utaknil v žep oni odlomljeni vijak, ki ni bil moj, nego njegov.

Takó vam pové pomorski kovač, óni sivi starec kraj morja, le vprašajte ga, in povedal vam boóe vse tako, kakor je to povedal meni. *M. Šašelj.*

V a s.

(Ruski spisal J. Karamzin.)

Pozdravljam vas, mirne selske kočé, gosti, grmičasti logi, dehteči travniki in župolja, pokrita z zlato-rumenim klasjem. Pozdravljam te, tiha reka, in vas, žuboreči potoki v njo se izlivajoči. Prišel sem k vam iskat oddahljeja in počitka od dela. Davno se vže duša moja ni veselila tako popolne svobode. Jaz sam — sam s svojimi mislimi — sam z naravo.

Kako mila je priroda v selskej svojej obleki. Ona me spomina na leta moje mladosti, na leta, katera sem preživel v mirnej, gozdnej samóti. Ondu se je vzdgal moj duh v naravnej prostosti, podobe prirodne bile so prvi predmet njegovemu motrenju. Bobnenje groma nad mojo glavo mi je podelilo prvi pojem o veličastvu stvarnikovem, to gromenje je bila podloga mojemu bogočastju.

Videl sem vrtove, drevorede, cvetne gredice; šel sem mimo njih. Jelšev gozd mi je mnogo prijetnejši. V vási je vsaka unetelnost protivna naravi. Travniki, gozdi, reke, holci mi bolje prijajo nego li angležki ali francoski vrtovi. Vse te ukusno narejene, s peskom posute in lično ograjene stezice nasprotné so mojemu notranjemu čuvstvu. Kderkoli se kaže trud in delo, ondù ni veselja za-mé. Presajeno, obrezano drevesce je podobno sužnju okovanemu v zlate okove. Meni se zazdeva, da tako drevesce ne zelení tako, kakor bi moglo zeleneti, da ne šumi, kadar veter buči, takó, kakor gozdno. Jaz je primerjam človeku, ki se smeje brez veselja, joče brez žalosti, poljublja brez ljubezni. Narava vé mnogo bolje nego li mi, kje mora rasti hrast, kje lipa, kje jésen.

Nè, nè! nikdar ne bodem okraševal prirode. Divji kraj je meni svet; on povzdiguje moje sreé. Moji gozdi morajo ostati kakeršni so; v njih naj raste visoka trava. Pastirica, ki pride iskat izgubljene ovce — ona mi naj dela pot. Razven tega mi ugaja premagovati težave — ugaja mi prodirati skozi grmovje. Listje, h kateremu sapa človeška redkokdaj dospeje, svežeje je in bolj dehteče.

Nečem imeti v vási velikih in visokih hiš; vsaka ogromnost je protivna selskej prostosti. Hišica nizka, od vseh stranij obsenčena z drevjem, stanovanje priprosto in krepčalno — to je, česar si želim. Ako jaz, sedeč v kočici, vidim krasno naravo božjo, takój moram iti na sprehod. Koliko prijetnejše je, gledati iz visocega hólma v selsko življenje nego li skozi okno!

Z. Ž.